

oplysninger bemærkes, at afgivelsen af disse oplysninger efter gældende lov, jfr. kontrollovens § 8, stk. 2, vel forudsætter en begæring fra myndighederne, men dette er forsåvidt en formalitet, som der udsendes begæring om sådanne oplysninger til alle, der myndighederne bekendt har beskæftiget lønnet medhjælp i deres virksomhed. Der ses imidlertid ikke at være nogen grund til, at sådanne oplysninger ikke afgives i tilfælde, hvor myndighederne ikke har kendskab til arbejdsforholdet.

Når det i bestemmelsen fastslås, at oplysningspligten også omfatter beløb, der ydes som godtgørelse for udgifter, f. eks. til rejse eller repræsentation, ligger der heri intet nyt. Det samme antages i gældende praksis, hvilket også er naturligt, da det ofte vil stille sig tvivlsomt, om sådanne godtgørelser i virkeligheden ikke i en vis udstrækning indeholder en skattepligtig favør for modtageren. Det synes imidlertid rigtigst som foreslået at optage en udtrykkelig bestemmelse om forholdet i loven.

Reglen om, at oplysning ikke skal gives, når summen af de i et år udbetalte beløb for den enkelte lønmodtagers vedkommende er under 100 kr., er ny og er naturligvis begrundet i praktiske hensyn.

Bestemmelsen om arbejdsgiverens — og eventuelt mellemmandens — bødeansvar er i overensstemmelse med skattelovskommissionens udkast til ny statsskattelov og forslaget af 6. marts 1953 til ny statsskattelov (martsforslaget) udformet således, at den også rammer undladelse af at foretage de for oplysningspligtens opfyldelse fornødne notater om lønbeløbene.

Bestemmelsen under b) vedrørende honorarer for åndsværker og afgifter for udnyttelse af patenter m. v. er ny såvel i forhold til gældende ret som kommissionsudkastet og martsforslaget. Det forekommer naturligt, at der også for indkomster af denne art foreskrives en pligt til at afgive oplysninger uden opfordring. Der vil i medfør af reglen i stk. 2 bl. a. kunne fastsættes en begrænsning i henseende til de mindstebeløb, der skal oplyses, i det omfang praktiske hensyn taler herfor.

Bestemmelsen i § 8 A træder i stedet for kontrollovens § 8, stk. 3, der praktiseres på den måde, at det hvert år ved cirkulære fra skattedepartementet pålægges banker, vekselmæglere og vekselere at indsende fortegnelse over de personer, som i vedkommende kalenderår har haft en omsætning ved køb og salg af værdipapirer på mindst 50 000 kr.

Bestemmelserne i § 8 B træder i stedet for § 4 i lov nr. 87 af 29. marts 1957. Herudover foreslås det, at der tilvejebringes særlig lovhjemmel

for forsikringselskabernes oplysningspligt med hensyn til indbetalte forsikringspræmier og indskud en gang for alle.

Om bestemmelserne i § 8 C gælder, at der tillægges de skattelignende myndigheder en umiddelbar ret til at kræve oplysninger med hensyn til navngivne skatteyderes forhold. For ikke navngivne personers vedkommende kan oplysninger kun kræves efter finansministerens bestemmelse. Bestemmelsen i stk. 1 afløser kontrollovens § 8, stk. 4, og betegner en udvidelse såvel af den ved denne bestemmelse hjemlede oplysningspligt som den i kommissionsudkastet § 126, stk. 4, og martsforslaget § 146, stk. 5, foreslåede, dels derved, at den som nævnt giver mulighed for at få oplysninger også for ikke navngivne personers vedkommende, dels ved, at de forhold, der falder ind under bestemmelsen, er mere omfattende.

Oplysningspligten er ikke — som efter kontrolloven og martsforslaget — begrænset til fabrikanter, engros-handlere og andre næringsdrivende, der kan ligestilles med disse, men påhviler enhver, der driver selvstændigt erhverv, og den angår ikke alene omsætning af varer, men også f. eks. håndværkeres udførelse af arbejder for andre. Det er dog en betingelse, at omsætningen eller arbejdets udførelse sker som led i eller i anledning af begge parter erhverv. Medens man med hensyn til spørgsmålet om, hvilke nærmere oplysninger der kan kræves efter kontrollovens bestemmelse, er henvist til en fortolkning af, hvad der ligger i ordet „omsætning“, har man i den foreslåede bestemmelse nærmere angivet, på hvilke punkter oplysning kan kræves, jfr. 2. punktum.

Den anførte ændring af oplysningspligtens omfang udgør i forbindelse med den mulighed, man efter bestemmelsen i § 6 vil have for i givet fald at kontrollere de meddelte oplysninger, en ikke uvæsentlig udvidelse af oplysningspligten, der imidlertid under hensyn til det i de indledende bemærkninger anførte må anses for stærkt påkrævet.

Bestemmelsen i stk. 2 er ingen nydannelse, forsåvidt som den derved fastslåede oplysningspligt idag er hjemlet ved den almindelige bestemmelse i kontrollovens § 8, stk. 1. Under hensyn til den praktiske betydning af de pågældende oplysninger har man dog fundet det rigtigst at give en udtrykkelig bestemmelse, der nærmere præciserer oplysningspligten, bl. a. fordi den vagere formulering af kontrollovens § 8, stk. 1, i praksis har givet anledning til tvivlsspørgsmål med hensyn til omfanget af pligten til at give oplysninger af den omhandlede art.